

VETO

ALGEMENE STUDENTENRAAD

VTK: een kei van een rel

De jaarlijkse algemene vergadering van de Vlaamse Technische Kring (VTK) waarop het nieuwe kringbestuur verkozen wordt, is dinsdag in een Babylonische verwarring geëindigd. Nadat in de tweede stemronde de winnende ploeg slechts een 'meerderheid' van 7 stemmen haalde, speelden er zich scènes af die niet zouden misstaan in Eurosang. Korte tijd zag het er naar uit dat er een derde stemronde zou volgen. Voorzitter Bart De Moor schors- te echter de vergadering: woens- dag 27 april zou het huidige bestuur in crisisvergadering bij- een komen om een oplossing te zoeken voor de ontstane pat- stelling.

Waarna werd overgegaan tot het voorstellen van de ploegen à rato van 10 minuten per ploeg. Ploeg KEI was blijbaar de enige die dit een beetje had voorbereid (een samenvatting van hun programma op 'gregoriaanse' gezangen), maar hun voorstelling was blijbaar iets te 'lief' voor de hard- roepers onder het publiek. De andere ploegen waren zwak tot grof: ploeg 'Wit Produkt' was in de leer gegaan bij Ekonomika en smet voetballen, bal- pennen, portemonnaies en snoep in de zaal. Jammer, maar ik had nu net behoefte aan een video-recorder: vol- gend jaar beter jongens. Een trap in de zak verdient ook ploeg 'Zak' die zich meende verdienstelijk te maken met een mop over 'Makakken' waar ge- lukkig niemand mee kon lachen. Ossenblok was zat, maar af en toe grappig en dat is toch al iets.

Rompslomp

Luik twee dan. Hierbij kunnen de ploegen en het huidige bestuur aan elkaar vragen stellen en krijgt ook de 'kiezer' de kans om de ploegen op de rooster te leggen. Dit leverde welgeteld één relevante vraag op. Waarna kon overgegaan worden tot de stemming.

In de eerste ronde haalden 'Ossen- blok' 34,7% en KEI 42,2% wat betekende dat deze ploegen naar de tweede ronde overgingen. Daar be- gonnen echter de problemen. KEI haalde 103 stemmen, Ossenblok 96 en 10 stemmen waren ongeldig. Vermits een ploeg de helft + 1 stem moet halen om te winnen moest men de statuten erop naslaan wat er met de 10 ongelukkige stemmen diende te gebeu- ren. Helaas bleek dit er niet duidelijk in te staan en de beheerraad bestelde dan om met die stemmen geen re- kening te houden: KEI gewonnen dus met 7 stemmen voorsprong.

KEI-voorzitter Ward Maertens ech- ter wou graag een ruimere meerderheid en vroeg een derde stemronde. Na samenspraak met ploeg Ossenblok werd hiertoe overgegaan. Toen begon de verwarring pas goed: een aantal mensen hadden hun stembiljet voor ronde 3 al weggegooid en er moesten dus nieuwe gevonden worden.

(vervolg op p. 8)

Dat de kringverkiezingen in de VTK dit jaar een beperkte belangstelling zouden krijgen was te verwachten, want er diende zich maar één ploeg aan die ernstig genomen moest worden: ploeg 'KEI'.

De rest van het kandidatenpek- trum werd uitgemaakt door 'lolploeg- en': 'Ossenblok', 'Wit Produkt', en 'Zak'.

Blijbaar komt een aantal van deze ploegen alleen nog op om zich eens één maal per jaar op een podium te kunnen uitfreken.

Dat dit de belangstelling niet ten goede komt, werd dinsdag op schrij- vende wijze bewezen: ongeveer 200 aanwezigen op 1500 studenten is een meer dan zwakke opkomst te noemen.

Voorstelling

De avond zelf begon met het statutair verplichte financieel verslag van het lopende boekjaar, wat voorlopig werd afgesloten met een verlies van ca. 160.000 fr. (er zijn echter nog te verwachten inkomsten en uitgaven). In een diamontage werd dan een overzicht gegeven van de belangrijkste kringactiviteiten die het huidige be- stuur op zijn actief mag schrijven.

"Quousque tandem abutere, Catilina, patientiam nostram!": deze woorden slingerde Bart De Moor, VTK-voorzitter, het academische korps in het gezicht bij de opening van dit academiejaar. Kennen de VTK-studenten dan toch geen Chinees? (foto WIV)

Weekblad. Jaargang 9, '82-'83. Nr. 26, dd. 29 april 1983

V.u. Marcel Meeus. Van Even- straat 2D, 3000 Leuven. Tel.: 016/22 44 38.

Redakties steeds op vrijdag tussen 16.00 en 19.00 uur (open voor ieder) op 't Stuc, Van Evenstraat 2D, 1ste verd. Art. binnen 1 week vóór verschijnen.

Abonnementsprijs per jaarg.: 150 fr. (gewoon), 350 fr. (steun) Te storten op rekening nr. KB 431-0079541-68 t.n.v. ASR-Veto, Van Evenstr. 2D, Leuven, met vermelding 'Veto-abonnement'.

EN VERDER...

- Sociale verdediging, de hel ... p. 2
- Quatre Ceufs p. 2
- Bedrijfsfalingen & Co. p. 3
- Tarweschooft in de fik p. 4
- Vredesinstituut p. 5
- Plakkerig p. 6
- RUG deel III p. 7
- Geschreeuw en gekwezel p. 7
- Agenda p. 8
- Para-happy-gebeuren p. 8
- Kerncentrales? p. 8

Je tesis: zware investering

Het scenario is gekend: na 1 à 2 jaar werk komt de tesis meestal maar net op het prippetje klaar. Geen tijd dus om nijpbewust een kopie- centrum uit te kiezen. Voor dit jaar is dat echter niet erg: wij deden het voor jou. En de resultaten bewijzen dat het drin- gend nodig was.

We bezochten een zestal gekende kopiecentra in Leuven-stad. De be- doeling was enkel en alleen te weten te komen hoeveel het nu precies kost om een tesis te laten vernieniguldigen. Hieronder geven we ter vergelijking een schema waar wij zelf de prijs uitgeteld hebben voor een kintieve tesis van 150 bladzijden, ingebonden en met bedrukte kaft. Telkens voor zeven, tien en vijftien eksemplaren.

Wil je nog meer weten, dan kan je uitleg verderop ook nog lezen. Je zal dan te weten komen hoe wij aan die cijfers geraakten. Vermelden we nog dat we geen enkele garantie naar kwaliteit en juistheid van de prijzen kunnen bieden. Ook wij waren velle-

dig afhankelijk van wat men ons vertelde. Wel hebben we onszelf aangeboden als student en niet als journalist. Hopelijk biedt dat enige garantie.

1. Penco Print — Tienestraat: Tot 10 eks. betaal je bij P.P. 1,75 per blad. Dan zakt dat met 5 centiemeren bij bijkomend eks. Tot 1,5 bij 15 eks. Voor nog grotere oplagen zijn speciale prijzen te bekomen. Het inbinden kan op twee manieren: met een band (zoals in al onze prijzen hierboven) of met een doorlopende kaft. Het eerste kost je 650 fr. voor de eerste tien eks. De tweede manier 900 voor eenzelfde hoeveelheid. Per eks. ekstra komt er 30 fr. bij.

aantal eksempl.	plaats nr. 1	plaats nr. 2	plaats nr. 3	plaats nr. 4	plaats nr. 5	plaats nr. 6
7 eks.	355	473	ca. 364	390	411	388
10 eks.	327	415	ca. 310	358	390	325
15 eks.	278	363	ca. 343	333	373	317

Prijzen voor 1 eks. van een tesis van 150 p., ingebonden en met gedrukte kaft.

Kartoons: bekijk ze maar

Dinsdag jl. (25 april) gingen wij voor jou een kijkje nemen in Alma I, ter gelegenheid van de tentoonstelling en prijsuitreiking van de kartoonwedstrijd ingericht door de Werkgroep Eksamen van de K.U. Leuven. Een groot succes voorwaart, te meten aan kwantiteit en kwaliteit van de inzendingen.

De gebruikelijke speeches van aan- wezige academici bleven dit keer achterwege maar — niet te vroeg juichen — zij werden ruim gekompen- seerd door de uiteenzetting over de activiteiten van Kringraad op gebied van studiedruk (zie Veto 25 speciale katern). Daarna speelde rektor De

Somer mooi weer door de prijzen uit te reiken. Maar weer het ons eigenlijk om ging was de analyse van de ingezonden kartoons door G. Al- steens, lid van de jury. Deze konsta- teerde dat in de — overigens vaak zeer professionele — kartoons nooit een steen wordt geworpen naar de verant- woordelijken van de eksamenlast; de bestaande situatie wordt blijbaar aanvaard als een gegeven. Wat GAL bijvoorbeeld verbaast is dat ons aller rektor nooit als boeman wordt age- beeld. De Somer bleef in ieder geval steeds onbewogen bij de uitspraken van GAL, die wat heimwee naar de kontestatie van '68 leek te hebben.

Erik Depreuw, één van de initia- tiefnemers van deze wedstrijd en werkzaam bij Studie-Advies gaf ons een toelichting over de bestemming die de tentoonstellingsruimte in de nabije toekomst krijgen zal. Het 'splinter- nieuwe' lokaal op de tweede verdie- ping van Alma I wordt over enkele weken een studieruimte voor stu- denten die op hun kot moeilijk kunnen blokken wegens teveel lawaai (werken op straat bijvoorbeeld) of wegens teveel afleiding, maar vooral ook voor pendelstudenten met een vrij uurtje.

Bijkomend voordeel is dat stu- denten die alleen op kot zitten, hier hun isolement kunnen doorbreken door bijvoorbeeld met enkele vrienden af te spreken. Een lovenswaardig initia- tief dus, dat een precedent vindt in het Sedes-lokaal dat vorig jaar in de

(vervolg op p. 3)

Sociale verdediging laat van zich horen: Brusselse polemologen aan het woord

Onder de volktrekkende titel: 'Naar een alternatieve defensie', organiseerde het Overlegcentrum voor de Vrede op zaterdag 12 maart een studiedag in Antwerpen. Gezien het inleidende artikel over sociale verdediging in Veto nr. 21 voelde wij ons meer dan verplicht daarop aanwezig te zijn. Tevens werd daar in avant-première het nieuwe boek: 'Veiligheid en alternatieve defensie: de idee van sociale verdediging', onder redactie van G. Geeraerts en P. Stouthuysen aan het publiek aangeboden. Vijf dagen later had in Brussel een persconferentie plaats waarop het document officieel werd voorgesteld. Hieronder een poging om de interessante dingen uit beide gebeurtenissen aan U aan te bieden.

Wat meteen opvalt als je als nieuweling in het milieu terecht komt, is, dat het aantal gespecialiseerden, en mensen die de zaak wetenschappelijk benaderen zeer beperkt is. Niet toevallig zijn het de polemologen van de V.U.B. En verder, juist ja, er is geen verder. Al de vredesbewegingen die pogingen doen om iets rond sociale verdediging te organiseren (Pax Christi, Internationale voor Oorlogstegenstanders, Overlegcentrum voor de Vrede,...), vallen steeds terug op dezelfde personen. Prof. Niezing is de hoofdstad; ook voor Staf Geeraerts wordt belangstelling betoond. Het spijtige van heel deze zaak is, dat je al zeer snel weet wat ze te vertellen hebben. Dat gevoel van: hé, deze boerham is al een keer gekaasd!

Niet dat ze daar zelf iets aan kunnen doen. Maar het is wel tekend voor de stand van zaken van het huidige onderzoek. Veel goede wil, een brede groep van mensen die geïnteresseerd is; doch slechts beperkte middelen (intellectuele, dus financiële).

De C.V.P. en een vredesinstituut

Uit bovenstaande blijkt al dat er een nauwe band is tussen het zoeken van alternatieven inzake verdediging en politiek. Uitbouwen van een onderzoekscentrum is immers ten lange leste een politieke beslissing. En het is daar waar volgens Niezing de kat gebonden zit. En hij kan het weten. Zes jaar geleden werd in Nederland een onderzoeksc commissie door de toenmalige Den Uyl - regering in het leven geroepen die een onderzoek moest doen naar: 'Geweldloze konfliktoplossing'. Een aantal experts werden aangetrokken. Niezing werd voorzitter. In '81 kwam een rapport klaar, dat dan aan de regering aangeboden werd. Daarin werd heel concreet uit de doeken gedaan wat er nu juist aan onderzoek diende te gebeuren, om op lange of korte termijn het defensiebeleid om te schakelen. Ondanks herhaaldelijk, en langs vele wegen aandringen werd slechts één tiende van het onderzoeksgeld en twee tiende van de projecten (de meest theoretische) door het intussen gewijzigde kabinet goedgekeurd. In Nederland is daarmee de kous af.

En België? Niet zo lang geleden werd een wetsvoorstel ingediend ter oprichting van een Belgisch vredesinstituut door de nationale regering. Daaronder blijft het ongehoord rustig, volgens Niezing. Hij denkt dat er een indringend politiek geurtje aan zit. Dat het vredesinstituut namelijk als wisselgeld voor de installatie van de kruisraketten op Belgisch grondgebied gaat gebruikt worden. Eénmaal de Pershing II er is, zal het vredesinstituut er wel komen. 'Op die manier houdt men de godsvrede binnen de C.V.P.', zegt Niezing letterlijk. Moet er nog zand zijn? (1)

Aansluitend bij het financiële aspect stelde Staf Geeraerts op de persconferentie ter voorstelling van zijn boek dat een ministeriële beslissing die een omschakeling naar een alternatieve defensie beoogt, enkel en alleen te verwachten is vanuit besparingsoverwegingen. De stijgende lijn van de

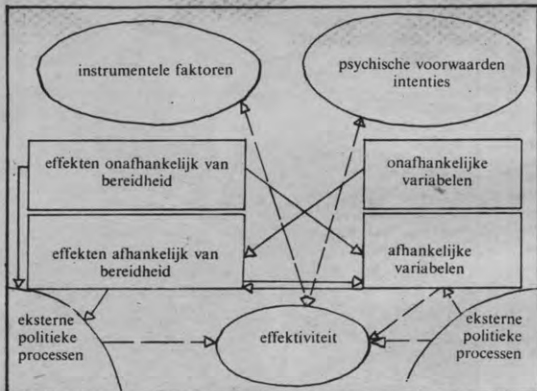
militaire uitgaven is immers niet vol te houden. De geringe kost is dan ook één van de argumenten die sociale verdediging achter de hand heeft.

We weten meer dan we denken

Sociale verdediging is volgens Niezing een veld waarin alle soorten van wetenschappelijke kennis elkaar kunnen ontmoeten. Sociale verdediging heeft immers geen formeel object, wel een materieel. Daarom dat er moet gestreefd worden naar een betere integratie van de bestaande kennis. En dit binnen een bepaald kader, een bepaalde structuur: met name een effectiviteitsmodel.

Welke factoren bepalen de effectiviteit van sociale verdediging? (2) Nie-

uitbouw van een defensie zonder kernwapens. We geven U er enkele mee. Kwestie van een beetje in de sfeer te komen, weet je wel. Er moet vermeden worden dat de tegenstander doelen heeft voor zijn kernwapens. Een sterke decentralisatie van de eigen verdediging dus. Tevens moet de defensie demonstereerbaar zijn. Dit betekent dat er moet afgezien worden van offensieve bedoelingen, dat de kosten beperkt worden, dat het om een ethisch verantwoorde keuze gaat (zelfverdediging binnenshuis), en dat het een basis biedt voor onderhandelingen. Bij het te gebruiken soort wapens noemde hij: geen tanks, wel antitankgeschut; onbemande vliegtuigen en bemande met een beperkte actieradius (b.v. 80 km.),...

zing vertrekt van de definitie dat de effectiviteit gelijk is aan het product van de instrumentele voorwaarden (organisatorisch) en de bereidheid (psychologisch). Is er van beide gelijk aan nul, dan is de effectiviteit dat ook. In de militaire verdediging is de bereidheid bijna nihil, maar zijn er zoveel instrumentele mogelijkheden aanwezig (wapens,...), dat er toch nog voldoende afschrikking van uitgaat.

In bigjaand kadertje maken we schematisch duidelijk hoe de middelen (de hardware) en de intenties met mekaar interferen. We geven enkele voorbeelden om het schema te verduidelijken. Een voorbeeld van de onafhankelijke variabelen bij de intenties is het type van mens. Je hebt mensen die in een moeilijke situatie lang kunnen volhouden, of je hebt er die van nature uit geneigd zijn geweld te gebruiken, de geloofsovertuiging daartegenover is een afhankelijke variabele. Bij de instrumentele voorwaarden is de graad van urbanisatie, of de gegoldheid van het terrein een effect onafhankelijk van de bereidheid. Terwijl bijvoorbeeld de mogelijkheid tot vernietiging van gekomputeriseerde gegevens wel een effect is afhankelijk van de bereidheid. De kwestie is nu dat deze vier onderverdelingen door hun relatie met elkaar de geloofwaardigheid, het effect van de sociale verdediging beïnvloeden, of zelfs bepalen. Als je met andere woorden deze vier factoren in de hand hebt, en je weet hoe ermee om te gaan, dan kan je daarmee de effectiviteit van je sociale verdediging bepalen. Het komt er dus op aan te zoeken hoe je mensen kan opvoeden tot niet-agressieve reacties, hoe je best een gedecentraliseerd bestuur opzet,... Is het intussen duidelijk wat de inbreng van de wetenschappen — los van de polemologie — kan zijn in de theoretische vorming rond sociale verdediging?

Defensie zonder provokatie

Een heel ander geluid kwam op de studiedag van het O.C.V. van professor Boeker van de Vrije Universiteit van Amsterdam. Het grote verschil in zijn pleidooi voor defensieve militaire verdediging met de huidige defensie is dat er geen gebruik mag gemaakt worden van niet-konventionele wapens, en dat de verdediging in geen geval het eigen gebied mag verlaten. Een verdedigende aanval in de rangen van de agressor is dus uit den boze. Prof. Boeker zette dan op nogal futuristische en simplistische wijze uiteen hoe zo'n verdediging er kan uitzien... De smalende blikken bij de toehoorders getuigen hiervan. Ook noemde hij enkele criteria voor de

Kenmerkend was wel dat Boeker in zijn inleiding sociale verdediging helemaal niet uitsloot, en dat Niezing in zijn repliek defensieve militaire verdediging, als een mogelijke in- de overgang naar sociale verdediging zag. 'Ook' groeperingen als Pax Christi staan voor een stuk achter dingen zoals genoemde voorstel waar ze eenzijdige stappen voorstellen naar het uiteindelijk doel van geweldloze verdediging. In theorie kunnen we daar nog wel achter staan, maar we plaatsen toch heel wat vraagtekens bij de praktische uitwerking zoals Boeker die voorstelde. Daarbij komt nog dat je geen enkele garantie kan bieden dat je verdedigende wapens nooit officieel zullen gebruikt worden. Waar ligt ten andere de grens. Op voorhand uitrekenen waar je juist je kanon moet plaatsen om de kogel met niet over de grens te laten vallen, lijkt toch een beetje met het haar erbij gesleurd.

Sociale verdediging is een hel

'Ik wens het niemand toe dat hij sociale verdediging in praktijk moet

acco
kopiedienst
tienze straat 129

first
quality
copies

aan

1,50fr

tot 28 mei
open
tot 19.30

brengen, want het is een hel' stelt prof. Niezing. En met enkele blijvende fragmenten uit de Ghandi-film in het achterhoofd kunnen we deze uitspraak alleen maar bijredden. Maar toch, het alternatief is nog zoveel erger. Met een militaire konfliktoplossing schepen we niet alleen een hel voor onszelf, maar ook voor zoveel miljoenen

anderen, hier en nu, en in de toekomst.

Jos Vandikelen

(1) In een latere bijdrage komen we uitvoerig terug op het genoemde Nederlandse onderzoek, en op de situatie van het Belgische vredesinstituut. Evenals op het boek van G. Geeraerts en P. Stouthuysen.
(2) Het is ons niet erg duidelijk of prof. Niezing effectiviteit alleen doet op afschrikking of ook op mogelijkheid tot slagen bij een konflikt.

Het ei van Newton

Dit wordt exclusief, dit is een primeur. Inderdaad, wij hadden een gesprek met de groep Quatre mains' ofte twee jongens en een meisje. En dan? Ongelofelijk maar waar, dit trio zal ons land vertegenwoordigen in 1985 op het Eurosongfestival, dat dan in Portugal zal doorgaan. Hoe wij dat weten? Wel, van Jacky Huys van Sofie langs Luc Appermont over Freddy Sunder kwamen wij bij Bob Boon terecht. Na één filterkoffie en vele cognacs gaf die, tussen konstant knippen door, een adres op een gearfumeerde zakdoek. En zo zaten wij dinsdagmorgen tee te drinken met 'Quatre mains'. Onze Sony slikte een bandje, ons interviewgeweer werd geladen, onze fotograaf worstelde door de traditionele poses en om nog een klisje door de vleesmolen te draaien, het vraaggesprek is hieronder leesbaar.

Veto: Het is wel vroeg om de festivalkandidaat van 1985 nu aan te duiden.

QM: Men heeft ons nu al uitgekozen omdat wij dan twee jaar tijd hebben om aan onze groep te werken zodat we aan vijf vooropgestelde voorwaarden kunnen voldoen.

Veto: Vijf voorwaarden?

QM: Inderdaad. Een, het smartlap-publiek moet ons tolereren. Twee, de alternatieven moeten ons lusten. Drie, de BRT moet ons priimen. Vier, de jury moet ons verteren. Vijf, Spanje moet ons acht punten geven.

Veto: Dat wordt geen makkie.

QM: Dat klopt. Maar ja, daarom hebben we ook twee jaar tijd. Dat geeft ons vrouwelijk lid onder-tussen de gelegenheid om een Nederlandstalige hit te skoren, om wat andere groepen op te richten en om de mannelijke leden te ontdekken.

Rendez-vous, het vlees is taal maar de friet is goe.

Veto: Wat doen jullie nu als specifieke voorbereiding?

QM: Momenteel zijn we drie dingen op punt naar het zetten. We zoeken een geschikte pyama, we oefenen druk op het onderdeel roltrap bestigen' en we trachten onze mond in die glimlachplooi te krijgen, die nodig is voor de Joespie-cover.

Veto: Verwachten jullie reacties op jullie Franse groepsnaam?

QM: Dat kan ons geen moer schelen. Ten andere, wat was er zo Vlaams aan Emly Starr' en Samson en Dallah'?

Veto: Wanneer komen jullie op televisie?

QM: De juiste datum is nog niet bekend maar het zou in Wally er Wally mi' zijn.

Veto: Bedankt voor dit verhelderend vraaggesprek.

Rendez-vous, het bed is zacht maar mijn lief is moe.

Einde economische crisis? Nieuwe zelfstandigheid voor de jeugd

Wat morgen? We gingen met een bedrijfsleider spreken die ook docent is. Sommige profs zijn niet louter akademikus, ze zijn wel eerder geneigd de theorie aan de praktijk te toetsen. Als je een kijkje op de toekomst wil werpen, kan je je toch niet beperken tot enkele economische formules die je in de boeken leest. Wij ontmoeten een optimistisch man, die ons bevestigde dat het nooit te vroeg is om zich in te zetten voor de praktijk, laat staan om zich hierover te informeren. Naarmate het gesprek vorderde, werden wij bewust dat de antwoorden nog nieuwe vragen oproepen. Over bedrijfsluiting en oprichting werd nog niet alles gezegd. Enkele andere thema's zoals de staatsinterventies en de rol van de universiteit in de bevordering van de economische mobiliteit, werden onvoldoende uitgediept. Laat dit laatste dan ook een aanzet zijn tot verdere onderzoeken, des te meer daar onze geïnterviewde voor nieuw initiatief en nieuwe consensus pleitte in een crisistijd die hij liefst een 'overgangsfase' noemt. Misschien een gelukkige gelegenheid om wat vernieuwing in onze eigen denkschema's uit te zaaien.

Veto: Professor, naast van erg druk leven als bedrijfsleider, geeft u nog twee uurles per week. Waarom deze combinatie?

Van Waeyenberge: Ik denk dat het een boeiende gelegenheid is om vanuit de praktijk iets naar de studenten te kunnen overbrengen, zeker als het gaat om toegepaste vakken, zoals bedrijfseconomie, bedrijfsleiding en management. Op die manier kan met het onderwijs levendiger maken. Wij ondervinden het aan de lijve, elke dag moeten we beslissingen nemen.

Veto: U bent beheerder van verschillende bedrijven. In welke sector zijn deze bedrijven actief?

Van Waeyenberge: Wij zijn voornamelijk actief in de internationale handel van verduurzaamde zuivelproducten (melkpoeder, boter, boterolie en kaas). Dit is een gespecialiseerde handelsfirma die over heel de wereld deze producten koopt en verkoopt. Naast deze hoofdactiviteit leid ik enkele bedrijven die gespecialiseerd zijn in de distributie van voedingsproducten, op de binnenlandse markt, o.a. Fromagerie Brasserie de Maredsous, die kaas en bier onder de naam van Maredsous op de markt brengt. Verder een Food-Broker-bedrijf, Pietercil Hobelco, dat voor rekening van producenten, de verkoop, de marketing, de distributie van een aantal voedingsproducten op de Belgische markt verzorgt. Daar hebben we als hoofdproducten, Teisseire uit Frankrijk met siropen en ijsdesserts, de sappen onder de merken

appelsientje, fruitdruifje en zontomaatje. In de financiële sector ben ik beheerder bij Fidisco, gespecialiseerd in hypoteek en leasing, en behorend tot de Almvrij-Kredietbank groep.

Veto: Kan men een link leggen tussen de produktie en de distributie van deze voedingsmiddelen of behouden deze bedrijven een zekere autonomie?

Van Waeyenberge: Elk bedrijf heeft een volledig onafhankelijke bedrijfsleiding. De enige band die men kan leggen, is dat verschillende bedrijven in een grotere groep geïntegreerd zijn, meestal een holding, zoals 'de Eik' in ons geval. Op die manier kan men de sinergie laten spelen door bundeling van krachten. Men kan gemakkelijker financiële middelen verkrijgen in het kader van een groep. Toch is de onafhankelijkheid van een bedrijfsleiding van het grootste belang. Ze helpt immers mee aan het totstandkomen van een korte hiërarchische weg tussen leiding en uitvoering.

Veto: Kunt U eens kort het personeelsbestand schetsen in de ondernemingen die U leidt, en de evolutie van deze bezetting de laatste tien jaar?

Van Waeyenberge: Het is een groep van kleine en middelgrote ondernemingen, niet spektakulair wat de mankracht betreft, dit gaat van 20 naar 250, in het grootste bedrijf. We hebben sinds 1964 de bedrijven zien groeien, zowel in balanstotaal als in tewerkstelling. Bij Maredsous waren we in 1959 met 2 of met 3 en vandaag hebben we de 50 overschreden. We plannen voor 1983 een verdere tewerkstelling van een tiental mensen, een gestadige groei dus, zowel in de produktie als in de handel. Bij Ecoval, het bedrijf dat in de internationale handel actief is, werken wij momenteel met 20, en dat is verdubbeld sinds 1964. Bij Pietercil-Hobelco hebben we een reorganisatie doorgevoerd. We zijn van een klassieke grossierderij naar een food-brokerage activiteit oversgeschakeld. Hier zijn de aantallen in een eerste fase gedaald van 45 naar praktisch 0, in een tweede fase bouwen we terug op en zijn we momenteel met 25. Het is echter een ander type activiteit en tewerkstelling dan 20 jaar geleden. Waar het een klassieke fysieke distributie was, is het nu een know-how firma geworden, waar men aan marketing doet, strategie en marchandizing. De diensten, de fysieke distributie worden gekocht bij andere bedrijven. Stockage en vervoer gebeuren dus voor andere ondernemingen zodanig dat er een verplaatsing is van tewerkstelling. Bij Teisseire in Frankrijk zijn we verdubbeld in 10 jaar.

De verantwoordelijkheden voor de talloze bedrijfsfalingen de laatste tien jaar

Op onze vraag of hij geen breuk voelde tussen de golden sixties en de magere 80-er jaren, antwoordde de heer Van Waeyenberge dat er inderdaad in de meeste sectoren breuken zijn. De oorzaak ligt voor hem op een driedubbel vlak. Voorreest zit men in voortdurende herstruktureringen: 50%

"Ik zie tal van bedrijven in heel nieuwe sectoren ontstaan; op dit ogenblik nog onderhuis."

van het productiepakket dat van-daag op de markt voorhanden is, bestond tien jaar geleden niet. Een aantal ondernemingen wil deze structuurvernieuwingen niet zien. Vele ondernemingen anticiperen op onvoldoende wijze de nieuwe aanpassingen, met als gevolg dat hun produkten op korte termijn uit de markt worden gedrukt, of gewoonweg niet aan een marktvraag beantwoorden.

Een tweede oorzaak van de talrijke bedrijfsfalingen de laatste jaren ligt volgens Van Waeyenberge op het vlak van de bedrijfsleiding. De bedrijfsleiding klampt zich maar al te traag vast aan koninkrijken, zoals een politiek of professor halfstarrig vasthoudt aan zijn job. Bovendien is men niet altijd even kieskeurig bij de aanstelling van een geschikte bedrijfsleider. De aandeelhouders zijn vaak te weinig kritisch omtrent de rendabiliteit, de objectieven van een onderneming.

Als een derde verantwoordelijke voor de vele falingen wordt de overheid aangewezen. De hele sociale wetgeving is in de loop van de zestig jaren zo gekompliceerd geworden, zo overgeërflaneerd, dat de mobiliteit, de herstrukturering van een bedrijf wordt tegengewerkt. Een recente studie in Nederland heeft uitgewezen dat alle verlieslatende ondernemingen, waar de overheid met grote bedragen is tussengekomen, om zogenaamd de tewerkstelling te behouden, uiteindelijk toch op de fles gingen. Men moet hier dan ook de konsekwenties durven uit trekken, zo meent Van Waeyenberge.

Het is niet gemakkelijk om de tak, waar we op zitten, te gaan afzagen

"De geleidelijke afbouw is een betere remedie. We moeten er toe komen om voor bepaalde bedrijven of bedrijfstakken te zeggen: Wij hebben onze objectieven bereikt, we hebben geen toekomstperspektieven meer, geen nieuwe produkten in petto. We zien het niet goed meer zitten, we zouden tot afbouw willen komen, de aandeelhouders terugbetalen, bij een georganiseerde likvidatie, en die aandeelhouders de keuze laten, om in nieuwe bedrijven te investeren. Het is geen gemakkelijke beslissing om aan de raad van beheer en het management te gaan zeggen dat we de tak waar we opzitten gaan afzagen".

Van Waeyenberge is dan ook voorstander van georganiseerde afbouw, waarbij de aandeelhouders hun vermogen investeren in nieuwe en snelgroeiende bedrijven, veel meer dan de onderneming en de tewerkstelling helemaal verloren te laten gaan.

Antwoordend op de vraag hoe men concreet ziekwordende en veeterende bedrijven kan voorkomen, legde de heer Van Waeyenberge vooral de nadruk op de verantwoordelijkheid die elke geleiding in het bedrijf moet opnemen. De vergadering van aandeelhouders moet kritische vragen stellen i.v.m. de objectieven en de rentabiliteit van een onderneming. De raad van beheer en het management, dat door de raad van beheer is gedelegeerd, moet beslissingen durven nemen, soms ook pijnlijke, zo men in het vles moet snijden.

Veto: In de onderneming speelt de motivatie van de werknemers een grote rol. Ook moet er een goede verstandhouding heersen tussen personeel, kader en management. Is het mogelijk om daar als student reeds enige ervaring in op te doen?

Van Waeyenberge: Ik zou de studenten aanraden nu reeds zo vertrouwd mogelijk met het bedrijfsleven te geraken, zelfs vanop de middelbare school. Zeker op de universiteit is het nuttig om stages te doen in diverse bedrijven. Iemand die anderen wil leiden en motiveren, kent best de job. Een bedrijfsleider is competent wanneer hij alle taken uitgevoerd heeft.

Deeltijdse arbeid, een doekje voor het bloeden?

Veto: De laatste tijd is er heel wat te doen geweest om deeltijdse arbeid. Men tracht dit nu op een wettelijke manier op punt te zetten. Zal dit de werkloosheid kunnen oplossen?

Van Waeyenberge: Deeltijdse arbeid kan op korte termijn een doekje voor het bloeden zijn. Dat er nieuwe formules mogelijk zijn, juich ik toe. In Japan bijvoorbeeld begint het inkomen te dalen vanaf 55 jaar, de behoeften verkleinen, de kinderen zijn volwassen. Een veralgemeende, wettelijke verplichte deeltijdse arbeid, zoals de vermindering van de budgetten over heel de lijn (aan de universiteit -9%), lijkt ons niet de ideale oplossing. Veel hangt af van het soort bedrijf. De verhoging van de algemene kosten, die het gevolg is van een grotere arbeidsbezetting, kunnen opgevangen worden door een grotere produktiviteitsstijging. Dit is het geval voor de chemische nijverheid en de tekstielindustrie, waar men met zeer hoge investeringen per werknemer heelt en die in de meeste gevallen slechts vijf dagen per week draaien. Indien men kon komen tot een continue bezetting, door dag en nacht te draaien, en hier dan deeltijdse arbeid inschakelen, dan zouden de vaste kosten van aanwerving, omschakeling en controle kunnen opgevangen worden door produktiviteitsstijging. Een algemene regel opstellen is echter onmogelijk.

Veto: Hoe moet dit georganiseerd worden? Is dit aan de verbeelding van de werknemer overgelaten, of moet er een grotere sociale consensus te vinden zijn?

Van Waeyenberge: De belangen liggen volledig parallel om naar oplossingen te zoeken die ons door de crisis loodsen. Ik zie geen grotere tegenstrijdigheden tussen werkgever en werknemer. Hoe beter de bedrijven draaien, hoe groter de tewerkstelling, hoe meer *création de richesse* voor een land, hoe beter voor de bevolking, hoe meer belastbare massa de overheid heeft om haar transfertpolitiek en haar sociale politiek te voeren. Komt er echter geen consensus, dan zal het sectorieel of per bedrijf moeten georganiseerd worden.

Geen crisis, wel een overgangsstadium

Veto: U spreekt liever van een overgangsstadium dan van crisis. Bent U dan optimist voor de toekomst?

Van Waeyenberge: Ik ben optimist van natuur. Ik zie dat er een groot aantal nieuwe bedrijven ontstaan, in totaal nieuwe sectoren, op dit ogenblik onderhuis, souterrain; men ziet het niet of wil het niet zien. Het zijn kleine cellen van 3, 4 mensen, goed geschoold. Hieruit zullen nieuwe activiteiten ontstaan die zullen opduiken naast de geslotenbedrijven. Ik zou de jeugd zelfs oproepen tot nieuwe zelfstandigheid. Er zijn vele goed gevormde afgestudeerden. Ook zijn er nog tal van behoeften in de maatschappij, die niet of gebrekkig voldaan worden.

Veto: Aan jonge mensen zou U dus aanraden zelf met een bedrijf te starten; is er genoeg kapitaal beschikbaar?

Van Waeyenberge: Er moeten wel een aantal voorwaarden vervuld zijn, om zelf een bedrijf uit de grond te stampen: goede scholing, het vaststellen van klare en duidelijke objectieven, het onderzoek van een bepaald produkt aan een marktvraag beantwoordt, d.w.z. de markt bestuderen. Het kapitaal is niet zo'n groot probleem, er is een grote likviditeit op dit ogenblik. Op wereldvlak zijn de interesten gedaald. De wetgever kan deze initiatieven fiscaal steunen door nieuwe bedrijven gedurende vijf of tien jaar volledige belastingvrijheid te geven, om toe te laten het vermogen op te bouwen en tamelijk onbezorgd in de markt te gaan. Met teveel contraires, geraakt je niet van de grond, zoals een vliegtuig niet kan opstijgen als het te zwaar gebouwd is. Dan moet men het ondergronds doen zoals in Italië, illegaal, tot men voldoende zuurstof heeft bovengronds leefbaar te kunnen zijn.

Als goede Belg verkoos Van Waeyenberge dat de steun aan deze nieuwe bedrijven op een wettelijke manier zou plaats vinden. Hierbij lieten we het dan, althans voor wat het interview betrof. In de wandelgangen op de vijfde verdieping van de Sint-Aloysius-fakulteiten te Brussel koutten we rustig verder over de interactie tussen bedrijfswereld en unief. Ook vroeg hij ons met belangstelling naar het tegenwoordige studentenleven in Leuven. We beoogden hem een Veto te sturen.

Fernand Nédée
Alain de Crombrugge

KARTOONS...

(vervolg van de voorpagina)
kreeg. Het studielokaal boven Alma 1 zal iedere weekdag open zijn van 8 uur tot 20.30 en ook op zaterdagvoormiddag. Verder is er in het weekend geen studiegelegenheid voorzien, hoewel de behoefte daaraan — aldus Depreuw — waarschijnlijk groot is. Tot slot de *winnende* deelnemers van de wedstrijd: 1. Van Heucke Ludwig, 2. Hens Bert, 3. Van Heucke Ludwig, 4. Vleminckx Erik, 5. (ex aequo) Bergmans Luc, Michielsens Dominique, Dierickx Wouter, Ramakers Bart, Thijs Erik.

De tentoonstelling van de ingezonden cartoons — die meestal tussen goed en uitmuntend schommelen — loopt van 27 april tot 11 mei, iedere dag van 8 tot 21 uur in Alma 1, tweede verdieping.
B.RAM.

Gezellige kroeg, met goede muziek

Van Waeyenberge: "Ik ben optimist van natuur."

Militair onderzoek aan de KUL

Hiermee wil ik reageren op de brief van de heer Snoeys, dekaan toegepaste wetenschappen, als zou er aan de KUL geen militair wetenschappelijk onderzoek worden verricht. Misschien eerst even verduidelijken wat we onder militair wetenschappelijk onderzoek verstaan.

1. Is het wetenschappelijk onderzoek

naar nieuwe wapens?

Ik beschik inderdaad over geen aanwijzingen dat dit soort militair wetenschappelijk onderzoek aan de KUL zou plaatsvinden. Wat voor mij nog niet betekent dat het niet gebeurt. De moeilijkheid is dat de meeste contracten, en zeker deze, geheim gehouden worden, zodat ze gewoonlijk slechts aan het licht komen als een van de direkt betrokkenen uit de biecht gaat klappen.

'Hallo, praat ik met de betrokkenen?'

In het drieëntwintigste nummer van deze jaargang publiceerden wij een 'special' over de vredesweek aan onze universiteit (K.U. Leuven) praat veel over vrede, Veto 23, pp. 6-7). Wat niet onmiddellijk binnen onze verwachtingen lag, gebeurde: een polemiek ontstond. Hiernaast staan met name twee schrijfsels afgedrukt, respectievelijk een brief van Lea Hendriks (Vlaamse Vredesuniversiteit, Gent), als reactie op de uitspraak van dekaan Snoeys (Toegepaste Wetenschappen, KUL) als zou er "geen militair onderzoek gebeuren aan de KUL"; en anderzijds een antwoord op die reactie van de VVU, door Dirk Roekaerts van Wetenschap en Samenleving. Om de lezer een minimum aan duidelijkheid te verschaffen, vroegen wij alle betrokkenen telefonisch om een verdere aanvulling op wat er hier gedrukt staat.

Lea Hendriks vond de brief van Wetenschap en Samenleving "lauw" en was "vervonderd" dat iemand van deze groep een uitspraak als "een goede wetenschapper komt automatisch bij de NATO terecht" durft te wagen. "Overigens", zo vertelde deze VVU-medewerkster ons, "is het wellicht onvermijdelijk dat de wetenschappelijke research uiteindelijk wordt aangewend voor militaire doeleinden. Vooral met de ontwikkelingen van nieuwe technologie zou het interessant zijn om na te gaan naar waar het NATO-geld wordt versluisd". Onze vraag naar mogelijke alternatieven bleef onbeantwoord, maar "de kritiek op zich is erg belangrijk".

Ignace Verpoest (departement Metaalkunde, lid van Wetenschap en Samenleving, en moderator van het debat waar Snoeys de bewuste uitspraak deed) keurde deze laatste uitspraak impliciet goed: "mensen zoals de medewerkers van de Vlaamse Vredesuniversiteit, die de zaken heel scherp stellen, zijn er absoluut nodig". Anderzijds vond hij het gevaar van dergelijke stellingnames, dat er "utopieën worden gekreërd, zoals de illusie dat je zou kunnen controleren waar je wetenschappelijk onderzoek wordt gebruikt". Verpoest schetste het dilemma van de wetenschapper: "ik betreur dat er op congressen, waar ik de resultaten van mijn onderzoek kom voorstellen, militairen aanwezig zijn. Ook vind ik het een vervelende gedachte te weten dat mijn research ter beschikking staat van militaire onderzoeksinstellingen. Maar je kan als wetenschapper onmogelijk de resultaten van je onderzoek 'in de koelkast' houden: uiteindelijk werk je met gelden van de gemeenschap, en de gemeenschap moet ook de vruchten van je onderzoek dragen". Toch is het voor hem duidelijk dat je lijnen kan trekken tussen passief (zonder medeweten van de onderzoeker militair aangewende research) en actieve (onderzoek in opdracht van het militaire apparaat) medewerking. "Toch is het soms moeilijk om die lijn duidelijk te trekken. Zo denk ik persoonlijk dat meewerken aan het NATO science committee (de organisatie van de NATO voor civiel wetenschappelijk onderzoek — AGARD is de militaire organisatie, red.) eigenlijk toegeven is aan de bewuste verleidings technieken van de militairen". Verpoest is de mening toegegaan dat je door het louter feit van meewerken aan wetenschappelijk onderzoek een stuk van je "objectiviteit en vrijheid verliest", maar: "het is vanzelfsprekend erg belangrijk dat het gesprek en de discussie rond deze materie blijven bestaan".

Een mening die door dekaan Snoeys wordt gedeeld: "ik ben altijd bereid om te praten met de mensen die kritiek uiten. Als zij hun bronnen kunnen aanduiden waaruit zou blijken dat hier inderdaad militair onderzoek zou gebeuren, ben ik altijd bereid om daarover te discussiëren". Hij vond — nadat we hem de inhoud van de VVU-brief hadden uitgeleed — de redenering wel "kleinzellig": "dat zijn dan de mensen die omschakeling vragen van de wapenindustrie. Welnu, het onderzoek in samenwerking met Snauwaert en FN is géén militair onderzoek".

Rest er nog de telefonische reactie van Roekaerts: "Mijn reactie was in feite vooral een reactie op hoe de uitspraak van Snoeys is gekozen; ik wou die uitspraak aanvullen met andere uitspraken". Hij maakte duidelijk dat de wetenschappers "met handen en voeten zijn gebonden", en dat het dus begrijpelijk is dat zij een ander standpunt dan de VVU innemen, want de "Vredesunieft werkt buiten het systeem". Waar Roekaerts sterk de nadruk op legde: "Je moet een aanvaardbare gesprekspartner blijven binnen het wetenschappelijke milieu. De Vredesuniversiteit wordt nu minder aanvaard als gesprekspartner, denk ik".

De tegenstellingen terzake lijken nog geen eindpunt te hebben gevonden. Verpoest wijft dit voor een deel aan het feit dat verschillende wetenschappers (hij gaf als voorbeeld researchmen van robots en arbeidssociologen over werkgelegenheid) "een andere taal" spreken. Uiteindelijk, zo schijnt het ons toe, moet deze discussie inderdaad gevoerd worden; het is een unieke gelegenheid voor wetenschappers én hun kritici om buiten het voren-toren-slagveld te treden, op een terrein dat gemeenschappelijk is: de menselijke samenleving. Overigens zijn wij bereid om onze kolommen hierbtoe verder ter beschikking te stellen.

2. Is het wetenschappelijk onderzoek in dienst van het militair apparaat?

Hier kunnen we de stelling van de heer Snoeys reeds pertinent weerleggen.

Ik wees reeds op het onderzoek van Prof. Luc Reylicher (internationale betrekkingen), die in opdracht van het Ministerie van Landsverdediging o.m. de vredesbeweging bestudeert.

Het KRITAK-boekje over het 'Militair wetenschappelijk onderzoek in België' citeert een twintigtal namen van hoogleraren en wetenschappelijke medewerkers die wetenschappelijk onderzoek verrichten voor de NAVO of AGARD, of van wie het wetenschappelijk onderzoek door deze instanties betaald wordt. Het boekje dateert reeds van 1977, maar wie in *Academische Tijdingen* de rubriek *Lovaniana* doorneemt, kan vaststellen dat deze zaken nog steeds voorkomen.

We citeren. Prof. Gaston BEUNEN (instituut voor lichamelijke opleiding) nam op 24-25 augustus deel aan de *NATO advanced workshop 'Genetical and environmental factors during the growth period'* (AT 15/10/82, p.9). Dr. Jan HERTOGHE (docent fysico-chemische genologie) verbleef van 5 tot 8 april aan de Cambridge University, Engeland. Hij nam er op uitnodiging deel aan een *NATO advanced research institute over 'Hydrothermal processes at seafloor spreading centers'* (AT 6/5/82, p. 6). Dr. Christiane LAERMANS (lector-werkleider in het departement natuurkunde) nam van 12 tot 19 september 1982 deel aan een *NATO advanced research workshop on 'Coherence and energy transfer in glasses'* te Cambridge, Engeland (AT 29/10/82,

zijn. Het is gewoon een illusie om te denken dat de banden alleen financieel zouden zijn. Ik zou in dit verband willen verwijzen naar de bijdrage 'La jeune fille et le tigre' van de *Brain Research Group, Open University, Groot Britanië* in (*Auto*)critique de la science, uitgegeven door J.M. Lévy-Leblond en A. Jaubert, Editions du Seuil, 1975.

3. Een derde vorm van militair wetenschappelijk onderzoek is het wetenschappelijk onderzoek in dienst van de militaire industrie.

Ook wat deze vorm van militair wetenschappelijk onderzoek betreft, gaat de KUL geenszins vrijuit.

Zo stelt Prof. Lodu GELDERS, die als jong ingenieur een aantal jaren heeft doorgebracht bij het departement vliegtuigmotoren van FN, en die in zijn positie als hoogleraar industrieel beleid de kans heeft gehad een vrij ruim inzicht te verwerven in de structuur en de aard van onze Vlaamse industrie, zijn kennis thans ter beschikking stelt van de opkomende Vlaamse luchtvaartlobby FLAG: *Flemish Aerospace Group VZW*, de promotiegroep die hengt naar compensaties voor de F-16. Gelders is ook FLAG-contacts persoon voor *Technologisch Instituut — Koninklijke Vlaamse Ingenieursvereniging — Aeronautische ingenieurs*. Gelders is een voorstander van compensaties in de vorm van co-development-opdrachten.

In diezelfde sector beweegt zich ook marketing-professor en Bekaert-adviseur L. KYMPERS. Kympers is voorzitter van de FLAI: de NV *Flemish Aerospace industries*, een dochter van

bedrijven (Snauwaert, Etap, Bekaert en HMZ) en de drie voornaamste universitaire centra (Leuven, Gent en Brussel) schijnt voorsloeg echter niet van de grond te komen. Bedoeling was een bedrijf op te richten dat actief wilde zijn op het gebied van door vezels versterkte kunststoffen. Die spelen een belangrijke rol in de vliegtuigindustrie.

Een ander voorbeeld van wetenschappelijk onderzoek in dienst van de militaire industrie wordt geleverd door Prof. Paul SCHONKEN (woordvoerting) en Hubert RAEDSCHELDERS (buitengewoon docent). Hubert Raedschelders is voorzitter van het *Genootschap Civiele Techniek van Technologisch Instituut — Koninklijke Vlaamse Ingenieursvereniging*. Op 12 mei 1981 hield dit genootschap een studiedag over 'Schuilruimten voor de bevolking — de Belgische kontekst (Dossier Atoomschuilkelders)'. De studiedag werd voorzeten door de heer Raedschelders, terwijl Prof. Paul Schonken er een voordracht hield over 'individuele bescherming'.

Kortom, dekaan Snoeys moet niet doen alsof zijn neus bloedt. Deze enkele summere en sporadische gegevens wijzen erop dat er in tegenstelling tot zijn bewering wel degelijk militair wetenschappelijk onderzoek plaatsvindt aan de KUL.

4. Maar er is nog iets anders. Veel intrigerender — want met veel meer vraagtekens — is het wetenschappelijk onderzoek waarvan de militaire bindingen niet zo evident duidelijk zijn, maar waarvan je toch kan vermoeden dat ze er wel degelijk zijn.

Het had in Leuven kunnen gebeuren: uit de NATO-kazerne 'De Tarweschoof' komt een militien buiten met geheime documenten over het militair-wetenschappelijk onderzoek aan de KUL onder zijn arm. Hij verdwijnt ermee, richting Heverlee, terwijl op de achtergrond een medewerker van de Vlaamse Vredesuniversiteit graffiti spuit. Maar Veto lag op de loer.

p. 12). Prof. Marcel RIJCKAERT (instituut voor chemie-ingenieurstechniek) werd benoemd tot lid van het SPOSS, d.i.: het Special Panel on Systems Science van het *Wetenschappelijk Comité van de NAVO* (AT 12/11/81, p.7).

Dr. Ir. Luk VAN WASSENHOVE (afdeling industrieel beleid) nam van 6 tot 17 juli 1981 deel aan het *NATO advanced study and research institute on Deterministic Scheduling and Stochastic Systems* te Durham, U.K. (AT 12/10/81, p. 12). Er moeten er zonder twijfel nog meer zijn, want lovaniana neemt slechts die zaken op die spontaan door de betrokkenen zelf worden ingestuurd. Ik weet dat velen, en vooral dan de betrokken onderzoekers, de kritiek op dit soort onderzoek zullen wegwerpen. De NAVO en de militaire overheid zouden gemakkelijke geldschietters zijn, die dit soort onderzoek vaak subsidiëren om hun image op te poetsen. Anderen vinden dat de NAVO beter geld kan spenderen aan dit soort onderzoek dan aan direkt militaire doeleinden. Studies over dit soort onderzoekingen in andere landen (Frankrijk, Engeland, Verenigde Staten) wijzen echter uit dat de militaire overheden wel degelijk heel goed weten waarom en waarin zij investeren. Ik heb geen reden om aan te nemen dat dit in ons land anders zou

de FLAG. FLAI is een consortium van ondernemingen die azen op onderaannemingen of compensaties voor de grote overheidsbestellingen in de luchtvaartsector: de F-16 en de helikopters voor de landmacht.

Ik vermoed echter dat Gelders en Kympers aan de KUL niet de enige FLAG-promotoren zijn. Toen Gaston Geens, de voorzitter van de Vlaamse Eksekutieve, eind november — begin december 1982 zijn prospectie reis naar Texas en Californië maakte, was hij o.m. vergezeld van de professoren Paul DE MEESTER en Roger VAN OVERSTRAETEN van de Leuvense universiteit. Een van de hoogtepunten van die reis was het bezoek dat Geens bracht aan General Dynamics om er te onderhandelen over 'Vlaamse compensaties voor de F-16. Tussen KUL en FLAG bestaan hier en daar ook gestructureerde contacten. INCIR NV, een ontwerper van geïntegreerde schakelingen (chips) is lid van de FLAG en kan bogen op een nauwe samenwerking met het labo van Prof. VAN OVERSTRAETEN. Ook *Leuven Measurement and systems PVBA* is lid van de FLAG. Een ander samenwerkingsverband: NV FACE, *Flemish advanced Composite Enterprises*, dat de oprichting beoogde van een gezamenlijke onderneming van vier privé-

Neem bijvoorbeeld het onderzoek rond nieuwe materialen, dat vele toepassingsgebieden heeft, o.m. ook in de luchtvaartindustrie, en meer speciaal dan in de motorbouw. Over dat laatste gebied wil ik het hier nl. hebben.

Ook prof. Snoeys is met deze nieuwe materialen-studie bezig. Eén van de projecten waar Prof. Snoeys aan werkt, is de studie van het dynamisch gedrag van tennisraketten en samenwerkingsverband met Snauwaert en Depla met FN-Herstal. Tennisraketten: op het eerste gezicht geen vuilje aan de lucht dus, want wat hebben tennisraketten te maken met militaire technologie, in casu met luchtvaart-technologie zult u zich afvragen. Wel, ik denk heel veel. Het onderzoek heeft nl. betrekking op het meten van de vermoedingsweerstand van de gebruikte materialen, en die vermoedingsweerstand speelt bij vliegtuigmotoren een bijzondere rol. Een tweede element waar ik de aandacht op wil vestigen, is het gemak waarmee van het ene op het andere overgeschakeld wordt. Dat geldt voor het bedrijfsleven. FN maakt zijn know how inzake materialenkennis zowel te gelde in de vliegtuigmotorenbouw (de F-100 motor van de F-16) als in tennisraketten, terwijl aan

(vervolg op p. 5)

Een instituut voor de vrede

Op een volgende Akademische Raad, dd. 2 mei 1983, zal een nota ter tafel liggen met de imposante titel: 'Voorstel tot oprichting van een Interfacultaire Raad voor Vredesonderzoek, ter voorbereiding van een Interfacultaire Vredesinstituut aan de K.U.Leuven.' Naar aanleiding daarvan hadden we een gesprek met Luc De Munck, werkzaam bij het Centrum voor Vredesonderzoek van het Departement Politieke Wetenschappen, en voorzitter van de Interfacultaire Coördinatiegroep Vredesonderzoek.

Luc De Munck schetste eerst de historie van het vredesonderzoek aan de K.U.Leuven. En daarvoor moeten we even teruggaan in de tijd. Betreffende het universitaire initiatief kwa vredesonderzoek is Nederland een lichtend voorbeeld geweest. Daar werd nl. in 1965 in Groningen het *Polemologisch Instituut* opgericht, met prof. Röling als directeur. Het instituut is uitgegroeid tot een volwaardig researchcentrum met 16 interdisciplinaire medewerkers. Er is ook het *Studiecentrum Vredesvraagstukken* van de K.U.Nijmegen, met 6 mede-

werkers. In Leiden en Amsterdam (aan de Vrije Universiteit) werden — ongeveer parallel met de oprichting van het internationale vredesonderzoeksinstituut in Stockholm — ook in de zestiger jaren Vredescentra gestart.

Aan de K.U.L. kwamen eind zestiger, begin zeventiger jaren een paar schuchtere initiatieven, o.a. enkele lezingen van prof. Röling, een werkgroep P.S.I. (Werkgroep ter bevordering van Polemologische Studie en Informatie), en als belangrijkste mischien, de oprichting van een keuzevak 'Vredesonderzoek' in het departement Politieke Wetenschappen, met als docent Prof. Werck. Aan de kersverse U.C.L. werd intussen het 'Centre de Recherche sur la Paix' opgericht, en in het volgende jaar gingen de vrijzinnigen in België ook aan de slag. In een heus 'Centrum voor Polemologie' aan de V.U.B. kreeg de eminente Prof. Niezing een leerstoel.

Vanaf 1976 werden er naar de Akademische Overheid van de K.U.L. toe, door mensen van buiten de universiteit meer gerichte stappen gezet op een Vredesinstituut op te richten. In 1976 ondernam het Interdiocesaan Pastoraal Beraad een poging, gesteund door de bisschoppen. In het daaropvolgende jaar was het de beurt aan Ignas Lindemans, hoofd van de studiedienst van het A.C.V. en nu voorzitter van Pax Christi Vlaan-

deren, hierbij gesteund door een aantal professoren. In 1978 ondernam Pax Christi zelf een aantal pogingen. Maar al deze initiatieven bleven vooralsnog vruchteloos.

Dit verhaal zou vervelend worden als ondertussen niet de idee van de Universitaire Vredesdagen ingang had gevonden. Aan de U.C.L. ging zo'n eerste dag door in 1978. Aan de K.U.L. werd pas vorig jaar — met het zich samenzetten van een aantal mensen (zowel AP, WP en studenten) in de Interfacultaire Coördinatiegroep — de internationaal overeengekomen datum 1 maart — tot universitair vredesdag gedoopt.

Vanuit het departement Politieke Wetenschappen, afdeling Internationale Betrekkingen, werd eerst een Centrum voor Vredesonderzoek opgericht in 1982, n.a.v. een aantal vakken die verband houden met Vredesproblematiek en Polemologie, gegeven door de professoren Van de Meerssche, Reyckler en Werck.

Nu gaat het er de vredeswerkers van de K.U.L. om, deze kleine, interne en grotendeels informele initiatieven uit het embryonale stadium te helpen. Daartoe probeert men formalisering van deze initiatieven te bereiken, integratie in de academische-structuren van de universiteit, en erkenning van de vredesproblematiek als volwaardig wetenschappelijk onderzoeksobject. Binnen de muren van de universiteit zelf kan men immers niet op dezelfde wijze te werk gaan als een aktiekomiteit...

In een eerste fase wil men komen tot de oprichting van een Interfacultaire Raad voor Vredesonderzoek, een gezamenlijk overkoepelend orgaan dat tegenwoordig uit alle faculteiten én gekoepelde leden-specialisten van buiten de universiteit zou omvatten. In een verdere fase zou men de stichting van een Interfacultaire Vredesinstituut nastreven.

Ondanks het feit dat de vredesproblematiek gezien kan worden als een essentieel thema in de wereldproblematiek, ook in het kader van de mensenrechten, beseffen de medewerkers dat er in deze krisistijd niet kan gerekend worden op grote financiële en materiele tegemoetkomingen. Daarom wordt, op dit ogenblik, nog niet gedoeld op grote nieuwe structuren, maar op een meer interdisciplinaire aanpak van de zaken, een samenleggen van wat reeds bestaat aan gegevens, onderzoek enz. — iets wat aan deze universiteit een wel zwakke achillespees blijkt te zijn. Wa personeel rekt men vooral op vrugstelde AP'ers, en WP'ers, BTK'ers, gewetensbezuizers, stagiairs en vrijwilligers. Een goedkope formule, dus.

Vredesconcept

De opvatting over vrede liggend aan de basis van de op te richten organen, wordt gezien in een ruim perspectief.

Militair onderzoek aan de KUL

(vervolg van p. 4)

de andere kant de tennisraketten-fabrikant Snauwaert als FLAG-ld meedringt naar compensaties in de luchtvaartsector. Het geldt echter ook voor het onderzoek. Prof. Snoeys bijvoorbeeld, werkt aan een tennisraketstudie én hij is ook betrokken bij Proteus, een zeer prestigieuze project, dat tot doel heeft de eigenschappen (transformatie-temperatuur, demping, verouderingsgevoeligheid, korrosiegedrag) van koper-zink-aluminium — en andere voorkegenlegingen te bestuderen, is een samenwerkingsverband met de NV Bekaert (de Metallurgie Hoboken-Overpelt, die er lange tijd bij betrokken is geweest, heeft zich uit het onderzoek teruggetrokken; ze zal echter nog wel de grondstoffen leveren). Ook hier zijn er naar mijn mening duidelijk banden met de luchtvaart-industrie, en dus met de militaire industrie. Opdat een reaktiemotor een aanvaardbaar rendement zou hebben, is het essentieel dat de temperatuur van de inlaatgassen in de turbine hoog

is. In het bijzonder de schoepen van de turbine moeten aan hoge temperatuur kunnen weerstaan. Bovendien zijn ze sterk belast door de hoge centrifugaalkrachten en draaien ze in een sterk oxyderende en korroderende atmosfeer. Om aan deze eisen te voldoen werden de zgn superlegeringen ontwikkeld. Tweede element is de hoofd-kontraktant van Proteus: zoals gezegd is dat de firma Bekaert. Nu heeft Bekaert ook een belangrijk aandeel in het nationaal R&D-programma voor lucht- en ruimtevaart. Bekaert heeft daarin nl. het programma m.b.t. de speciale metaalvezels op zich genomen: slijtbare dichtingen voor turbomachines, vezelfilters voor filtratie van hydraulische vloeistoffen en brandstoffen, en gesinterde roestvaste vezel- of staalwolmatten voor geluidsdemping. In deze drie projecten die betrekking hebben op de vliegtuigmotoren, worden de uitwerking, de ontwikkeling en de industrialisatie overgelaten aan FN Herstal. En zo zijn we dus opnieuw bij het militaire, want FN levert bij mijn weten alleen vliegtuigmotoren voor militaire vliegtuigen.

Lea Hendriks
Vredesuniversiteit

Reaktie W & S

Omdat ik samen met nog enkele andere mensen van de interfacultaire coördinatiegroep vredesinstituut verantwoordelijk was voor de organisatie van het debat waar decaan Snoeys de bewuste uitspraak (volgens mij enkel wat betreft het onderzoek aan de faculteit toegepaste wetenschappen) deed dat er geen militair wetenschappelijk onderzoek gebeurt, voel ik mij geroepen kort te reageren op uw schrijven.

Ten eerste. De NATO-steun aan het fundamenteel wetenschappelijk onderzoek is op het debat expliciet aan de orde geweest. Professor Cerulus, enkele jaren terug nog Belgisch vertegenwoordiger in het NATO science Comité, heeft het systeem van beurzen, zomerscholen, toelagen enz. uitgelegd. De meeste wetenschappers zien dit inderdaad niet als "wetenschappelijk onderzoek in dienst van het militair apparaat" en dus niet als een weerlegging van de uitspraak van professor Snoeys.

Ten tweede. Professor Snoeys heeft op het debat nog wel wat meer gezegd. Hij stelde dat elke vinding militair gebruikt kan worden (bijv. computertaal, nieuw materiaal...). Hij vroeg zich ook af, "als militair onderzoek mag, wie moet het dan doen?" (impliciet antwoord: degenen die dat onderzoek op de beste manier zullen verrichten, dus eerder de Belgische universiteiten dan het Belgische leger). Het belangrijkste wat hij volgens mij

echter gezegd heeft, is dat als er militair onderzoek moet gebeuren aan onze universiteit dit geen beslissing mag zijn van individuele onderzoekers maar dat de ganse universitaire gemeenschap. Dat daar dus een discussie moet over gevoerd worden.

Ten derde. Aansluiten bij het voorgaande vind ik dat opsommingen van onderzoekers die aan NATO-zomerscholen hebben deelgenomen, professoren die contacten hebben met FLAG enz. ten onrechte de indruk zou wekken dat het een lijst van "schuldigen" betreft, personen die hun krachten ten dienste stellen van het "militair apparaat", "de militaire industrie". In feite is het militaire en het burgerlijke zo verweven in onze samenleving dat de discussie om vruchtbaar te zijn niet in zo eenvoudige termen mag gevoerd worden. (Om het cru te zeggen: een goede wetenschapper komt automatisch bij de NATO terecht).

Ten vierde. Aansluitend bij de twee voorgaande opmerkingen is het wel duidelijk dat de discussie over de verhouding universiteit — militaire sector nu moet gevoerd worden en dat het zeer moeilijk zal zijn deze te scheiden van een algemene maatschappijanalyse. Het is zeker de bedoeling van de werkgroep Wetenschap en Samenleving deze discussie te stimuleren.

Tot daar enkele korte bedenkingen. In feite sluit ik mij dus bij uw probleemstelling aan, maar vraag ik mij af in welke richting u oplossingen zoekt.

Dirk Roekaerts

Een spook waart door Leuven: Luc De Munck, voorzitter van de interfacultaire Coördinatiegroep Vredesonderzoek, praat begeesterd over het op te richten Vredesinstituut.

Men tracht de negatieve visie op vrede, nl. die van afwezigheid van oorlog en geweld, te overwinnen. Nochtans moet dit aanzien worden als een noodzakelijke, maar onvoldoende vereiste. Een duurzame vrede kan echter enkel ontstaan als eer sociale rechtvaardigheid gekomen wordt. Daartoe ligt de klemtou op een vijftal universele waarden, nl. veiligheid, economisch en maatschappelijk welzijn, politieke participatie, menselijke waardigheid, en ecologisch evenwicht, dit met de voornaamste fokus op veiligheid gericht.

Dit alles zou moeten leiden tot de zgn. 'voorkeur-wereldorde', die een neerslag vindt o.a. in een aantal Verdragen en Verklaringen over Mensen- en Volkerenrechten, in Europese Verdragen en ook in de Encycliekken *Paxem in Terris* en *Populorum Progressio*.

Zolang deze streefdoelen nog niet verwezenlijkt zijn, wil men toch niet stilstaan zitten. Er draaien in de zevental faculteiten al een aantal werkgroepen. Het Centrum van Politieke Wetenschappen en de coördinatiegroepen werken al een tijdje aan documentering, coördinatie van initiatieven en informatie, lezingen, kollektiva, de Vredesweek 1984, enz. Roemen met de riemen die je hebt — maar ook werken om een aantal dingen te realiseren om met de verdienste hiervan naar de Akademische Overheid toe te gaan en dan tegemoetkomingen vragen. Een werk van lange adem, een bespelen van en geweten van deze christelijke universiteit misschien, een poging om mensen aan de top-functies van deze universiteit warm te maken voor de idee van vredesonderzoek. En dit allemaal toch omdat het belang van deze problema-

tiek immers (nog) geen vanzelfsprekendheid blijkt te zijn voor de Akademische Overheid.

Nogmaals de Vredesweek

In het kader van dit alles werd ook de voorbije Vredesweek, globaal genomen, positief geëvalueerd door Luc De Munck. In alle faculteiten gingen één of meerdere initiatieven door, en een 4000-tal studenten namen eraan deel. Ook de centrale activiteiten, Benson en de Gandhi-film, kenden een groot succes. Zoals reeds opgemerkt enkele weken terug in Veto, werd wel de afwezigheid van de 'top' van deze universiteit bij dit alles betreurd. De bijdrage van de Akademische Overheid bleef immers grotendeels tot passieve instemmingen en bemoeiend 'ja'-knikken beperkt. De gevraagde schorsing van kolleges werd niet overal even korrekt opgevolgd.

Anderzijds waren er dan toch ook een aantal AP'ers en WP'ers die zich in het kader van deze week ernstig met de problematiek hebben bezig gehouden, en hun bevindingen in lezingen hebben weergegeven. Zoals reeds gezegd, zijn er in een zevental faculteiten, werkgroepen ontstaan rond deze problematiek, en er werden een heleboel contacten gelegd, ook met personen en organisaties buiten de universiteit.

Het vredeswerk heeft zichzelf m.a.w. respectabel gemaakt. Maar het blijft timmeren aan de weg; een lange mars doorheen de instellingen van onze Alma Mater. Maar er is hoop, en vertrouwen in de toekomst. Of, om het met Broederlijk Delen te zeggen, 'Er is geen weg naar Vrede, Vrede is de weg'...

Mieke Cantinaux
Louis De Meuter

ILSE of de absurde ondergang van een strip bart ramakers

Wat voorafging: kalfje en kapitein Haddock werden door Hergé naar Ibe gestuurd uit angst dat de hele stripverhaal in handen van de onbekende manipulator zal vallen.

(wordt vervolgd)

Politie tegen wildgroei

'Plakken' repressief aangepakt

Op de jongste gemeenteraadszitting te Leuven werd meerderheid tegen oppositie, een nieuw politiereglement inzake het wild plakken van affiches goedgekeurd, dat nog diezelfde avond zelfs het BRT-radionieuws haalde. Het betreft hier, een wellicht ongrondwettelijke beslissing, die de verantwoordelijke uitgever van de affiche of de inrichter van de aankondigde activiteit wil vervolgen, als de 'verspreiders' van de affiche, deze verkeerd hebben aangeplakt. "Overwegende dat het wild aanplakken in de stad Leuven steeds meer uitbreiding neemt; overwegende dat bij het wild aanplakken zowel private eigendommen worden beschadigd; overwegende dat het derhalve vereist is dringend maatregelen te nemen tegen het wild aanplakken en het aanplakken te reglementeren", aldus de aanhef van het nieuw politiereglement.

gemeenteraadszitting, hadden de diverse ploegen die zich kandidaat stellen voor het praesidium van Ekonomika, een 'coup d'état' gepleegd inzake de 'affichage' in Leuven, door liefst meer dan 2000 affiches in de voornaamste straten van Leuven aan te plakken. Tijdens de gemeenteraadszitting werd dit 'gebeuren' als voorbeeld door burgemeester Vansina aangehaald, met de melding dat in dit geval 'met het nieuw reglement' het praesidium van Ekonomika zou worden aangepakt. Tijdens de zitting werd heelwat kritiek geuit op dit nieuw politiereglement, door o.m. de VU-er Vandezande die aankondigde een bezwaarschrift in te zullen dienen bij de Raad van State.

De letter van de wet

Juridisch doet het nieuw reglement even denken aan artikel 18 dat inzake drukpersmisdrijven bepaalt dat 'wanneer de schrijver bekend is en zijn woonplaats in België heeft, de uitgever, de drukker of de verspreider niet vervolgd kan worden. Er is een trapsgewijs, dalende verantwoordelijkheid, die bedoeld is de drukpersvrijheid steviger te onderbouwen.

Door deze uitzondering op de normale toepassing van de art. 66 en 67 van het Strafwetboek inzake mededaderschap en medeplichtigheid, valt de privé-censuur weg, die anders de

uitgevers, drukkers en verspreiders geneigd zouden uit te oefenen op de inhoud van de geschriften ter vrijwaring van hun eventuele eigen verantwoordelijkheid, wegens de door hun aan de schrijver verleende materiële medewerking. (1)

Het is slechts in laatste instantie dat de verspreider van een drukwerk in aanmerking komt voor vervolging, indien én schrijver, én uitgever onbekend zijn of niet in België woonachtig zijn.

Wild plakken van affiches is geen drukpersmisdrijf, omdat dit laatste enkel betrekking heeft op 'het uiten van een misdadige gedachte'. We moeten even verder bladeren in het Strafwetboek om te komen tot datgene wat de gemeenteraad van Leuven wil betuigen. Art. 526 bepaalt dat "met een gevangenisstraf van 8 dagen tot één jaar en met geldboete van 26 Bf tot vijfhonderd frank (te vermenigvuldigen met 40) wordt gestraft hij, die vernielt, neerhaalt, verninkt of beschadigt: monumenten, standbeelden of ander voorwerpen die tot algemeen nut of tot openbare versiering bestemd zijn en door de bevoegde overheid of met haar machtiging zijn opgericht". Doorheen de stroeve tekststructuur staat hier duidelijk dat hij die vernielt, vervolgd dient te worden.

Er bestaat geen enkele wettelijke

Art. 4 stelt dat het aanplakken van affiches op de openbare aanplakplaatsen van Leuven uitsluitend wordt gedaan door de stadsdiensten. (foto WIV)

grond om iemand als mededader te beschuldigen op grond van het feit dat ook zijn naam op de affiche voorkomt, waarmede de 'private of de openbare eigendommen werd beschadigd', zoals in het geval van de drukpersmisdrijven de verspreider tegen de schrijver beschermd wordt, mogen we aannemen dat hier de schrijver tegen de 'destruktieve' verspreider beschermd is.

Het geestige van de wet

Dat deze nieuwe reglementering is het waar staat te roepen voor misbruiken is duidelijk. Wat gaat Vansina doen, als hij morgen door iemand als verantwoordelijke uitgever op een affiche geplaatst wordt, en deze affiche geplakt wordt waar het niet mag bv. op het uitstralraam van een winkel. Wat als die winkel bij het gerecht tegen hem klacht indient, op basis van dit politiereglement? Het voorbeeld van Vansina is wellicht extreem gesteld en meer naar de praktijk toe, is het voorbeeld van kinderen die stickers, die ze op een of andere manifestatie in handen gekregen hebben, op auto's plakken. Of politieke opposanten die 's nachts mekaar achtervolgen om elkaars paas geplakte, natte affiches te gaan hangen op plaatsen waar het niet mag.

Volgens diverse waarnemers is het ondenkbaar dat de politierechtbanken dergelijk reglement gaan toepassen, en dit omwille van de ongrondwettelijke inhoud van het nieuwe politiereglement en de vele mogelijke misbruiken.

De geest van de wet

Er is op juridisch gebied nog meer stront aan de knikker. Door op deze manier de naam van de verantwoordelijke uitgever te misbruiken, gaat het nieuwe politiereglement volledig in tegen de bedoeling van de wetgever. Mattheijs stelt dat met art. 299 van het Strafwetboek dat vermelden van de v.u. op een drukwerk verplicht, het de bedoeling is van deze vermelding de personen te doen kennen die verantwoordelijk zijn voor eventuele in die drukwerken begane buitensporigheden. (2)

Met andere woorden is de verantwoordelijke uitgever enkel 'verantwoordelijk' voor de inhoud van wat er 'uitgegeven' wordt, en geenszins voor de verspreiding van het drukwerk.

Los van deze juridische wirwar zijn er belangrijke politieke konsekventies, die rechtstreeks voortvloeien uit het beleid van de stad Leuven terzake. Art. 4 van het bewuste politiereglement stelt bv. dat het aanplakken van affiches op de openbare aanplakplaatsen van de stad Leuven, uitsluitend gedaan wordt door de stadsdiensten. Het betreft een nogal dure

grap, waarbij 20 Bf per affiche dient te worden betaald en het maximale aantal circa 60 affiches bedraagt. Voor wie vertrouwd is met het voeren van publiciteit voor een of andere activiteit komt zo'n artikel wereldvreemd over.

De stad heeft een paar jaren terug, even haar goodwill getoond en op een paar plaatsen in Leuven zulken neergepoot. Het weinige gebruik dat er gemaakt wordt, van een aantal van deze zulken — bv. deze aan het begin van 'Stadspark aan de Tienensstraat — wijst erop dat een en ander grondig is fout gelopen.

Op de jongste gemeenteraad heeft Vansina aangekondigd dat het politiereglement voorlopig niet in voege zal treden, en dat er eerst overleg zal gepleegd worden met de universiteit om een nieuw aantal 'legale' plakborden te plaatsen. Voorlopig blijft het plakken van affiches, het 'wettelijke' dan, nagenoeg een voorrecht van diegenen die de grote plakborden kunnen huren. Hierbij kan dan samen met Jaak Brepoels (SPE-onafhankelijke) de vraag gesteld worden of deze grote affiches vaak niet evengoed het stadsbeeld ontsieren, cfr. wat Vansina verwijt aan de 'stadsplakkers'.

Leuven leeft...

Brepeols vindt het plakken van affiches een symptoom van het feit dat een stad 'leeft', en trekt vergelijkingen tussen Leuven en steden als Diest, Hasselt, Lier, waar het plakken veel minder voorkomt. Vaak fleuren affiches het stadsbeeld op, zoals bv. de Oedipus-affiche, en hij weerlegt het argument van Vansina als zou er vaak geplakt worden historische gebouwen. Waarom stelt hij dan geen politiereglement op dat er niet mag geplakt worden op bepaalde historische gebouwen, die met naam genoemd worden.

Er zullen vanaf nu meer affiches komen, met geen of een valse verantwoordelijke uitgever, aldus Brepeols. Ook heeft hij twijfels bij de afdwingbaarheid van dergelijke reglementen. Brepeols verwijst hierbij naar nationale organisaties zoals de PVDA, die steevast één naam en adres vermelden op al hun affiches. In deze middens is het bekend, dat alhoewel er veel proces-verbalen toekomen op het adres van de v.u., er tot dusver nauwelijks een enkele rechtsvervolgging gevolgd is. Brepeols wijst in dit verband op het rechter wordende politieke klimaat, waarin dit soort dingen plots mogelijk worden. In deze algemene tendens is dit politiereglement, een voorbode van het afweten van de kosten van een betoging op de organisatoren. In West-Duitsland bv. zijn wetten in voorbereiding

(vervolg op p. 7)

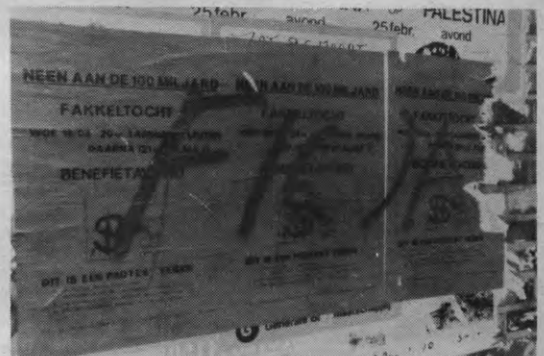
Tijdens de nacht van zondag 17 op maandag 18 april, net vóór de bewuste

De Leuvense cafetbazen nodigen iedereen hartelijk uit op het Stella uur.

Elke maandagavond tussen 7 en 8 uur Stella tegen 10 fr!

in alle cafés waar je de sticker van het Stella uur ziet. Gezondheid!

Stella uur

'Brepeols wijst in dit verband op het steeds rechter wordende politieke klimaat... (foto WIV)

